

Hij zag den ouden neger onder een palmboom zitten. (Blz. 159.)

Als komende van op verren afstand, maar dringende door het dak der hut, klonk eene stem :

— Ik luister, mijn zoon !

— Hoor, zei Daks, en hij deed zijne oogen als billartbollen in hunne kassen rollen, zoo dat men op sommige oogenblikken alleen het wit zag, en hij scheen te beven over al zijne ledematen. Hoor, de Groote Geest spreekt met mij ! Hoort gij hem wel, den Grooten Geest ?

De neger kon geen geluid geven.

De schrik hield zijne keel toegeschroefd.

Hij ook bibberde, maar van angst...

Een oogenblik bleef alles stil, en dan klonk weer de stem uit den hooge :

— Wat verlangt ge, mijn zoon ?

— Hoort ge 't ? vroeg Daks.

— Ja, kon de zwarte eindelijk uitbrengen.

Weer rolden de oogen van den blanke als deze van een salamander en hij sprak :

— Groote Geest, gij zult de Oeylamkoe-roes met wreedheid moeten straffen.

— Ik ben gereed mijn zoon, klonk de stem van den negergod.

— Tenzij ze mij voldoening geven, verrichten wat ik van hen verlang.

— Goed, mijn zoon.

— Doen zij het niet, dan zult gij den witten vogel weer terug in het land zenden en alles verwoesten wat aan de Oeylamkoeroes toehoort.

— Ik heb den witten vogel reeds gewenkt.

— Ik dank u, Groote Geest !

— Zonder danken, was het antwoord, want zelfs in de bitterste en gevaarlijkste omstandigheden verloor Daks zijne blijmoedigheid, zijn spotlust niet.

— Hij is weg, zoo sprak hij... Hewel, wat denkt ge er zooal van, beste jongen?... Zijt ge van plan den Grooten Geest te aanhooren

of moet ik hem nog eens tot hier doen komen, om hem te verzoeken Oeylamkoeroe heel en al dooreen te smijten? Zeg op, wat verlangt ge.

— We zullen u geven, meester, al wat ge ons vragen zult.

— Dat begint er al beter op te trekken. Ik heb een tiental mannen noodig, goed gewapend, en een tiental andere, om pakken te dragen.

— Maar, gij bezit geene pakken.

— Dat is waar, maar de Groote Geest heeft mij het middel aangeduid om er onmiddellijk te bekomen.

— Dat is wat anders!

— 'k Geloof, dat het wat anders is. Ge zult er dadelijk van overtuigd wezen! Ik zal eenige zakken medenemen, die mijn vijand niet heeft kunnen opladen in zijn monster-vogel en waarop ik de hand leg...

— Ja maar, zei de neger, dat is...

Maar uit de zoldering kwamen een paar on-verstaanbare woorden en de zwarte sprak :

— Ge zult de manschappen bekomen en de zakken ook...

— Dat is al wat ik verlang. Zoo spoedig mogelijk wensch ik te vertrekken. Zorg dus dadelijk voor alles, niet waar?

De andere spoedde zich uit de hut.

Daks lachte dat hij schokte.

— Wat een geluk, dacht hij, dat ik in mijnen jongen tijd het buikspreken heb beoefend! 't Is dom van mijnentwege, dat ik daar niet eerder heb gebruik van gemaakt tegenover die zwarte groote kinderen. Dat zal me nog veel nut bewijzen. Ik dorst niet hopen nog ooit de beschaafde wereld terug te zien. Nu wel, en ik geloof dat ik het zoontje der gravin ook nog zal wederzien. Ja, ik zal Janneken bij zijne moeder brengen, dat is zoo zeker als twee maal twee vier is. Ik zeg : Janneken, maar dan moet ik me spoeden, want stilaan wordt de kleine een heele Jan en in stede van een kind bij zijne moeder te leiden, zal het een gebaarde zoon wezen!... Maar al werd de kleine een grijsaard, bij zijne moeder breng ik hem. Of ik zou moeten doodgaan... Dan houdt hier beneden alles op...

Des anderendaags reed Daks op zijnen muilezel aan het hoofd zijner tien zwarte gewapende Oeylamkoeroes en evenveel pakdragers den berg op, en na hetgeen aan de

negers over den blanke en den Grooten Geest was medegedeeld geworden, mocht hij op die mannen betrouwen als op zich zelf...

Zij wisten dat hij een groot en machtig toovenaar was, die met hun boozen geest kon spreken en van hem verkrijgen dat hij zijne vijanden verdelgde, en ze zouden dan ook in een vuur geloopen hebben, als Daks het hun wilde bevelen.

De Groote Geest scheen echter zijne bescherming slechts uit te strekken tot Daks in eigen persoon, en niet tot zijnen muilezel.

Het arme dier werd eenen nacht, dat het naast de tent van zijnen meester met een gerust geweten den kalmen sluimer der ezelen sliep, door eenen leeuw aangesproken, die langoor verzocht even eene wandeling in het woud mede te maken...

De ezel moet weigerend geantwoord hebben, want de koning der dieren was woedend geworden en had het koppige beest bij den nek gegrepen en meegesleurd...

En eer Daks de kreten van zijn rijdier vernomen en zijn geweer gegrepen had, waren ezel en leeuw reeds in het woud verdwenen.

Het zou gek geweest zijn in den donkeren nacht op zoek te gaan naar den roover, maar Daks zwoer plechtig 's anderendaags het wilde dier, tijger of leeuw, dat langoor had gekaapt, met den dood te zullen straffen.

En hij hield woord.

Vergezeld van een viertal gewapende negers, volgde hij in den vroegen morgen het spoor van het roofdier.

Zij waren reeds een heel eind in het woud doorgedrongen, langs een weg die waarschijnlijk door de olifanten was gebaad geworden en waarlangs de leeuw met den muilezel was verdwenen, toen opeens een gekraak in het kreupelhout hunne aandacht wekte.

Vooraleer zij zich echter goed rekenschap konden geven van hetgeen er gebeurde, stonden, op een afstand van eenige meters, twee groote leeuwinnen voor hen en hieven een luid gebrul aan.

Als bij tooverslag waren de negers verdwenen, en Daks was daar alleen tegenover die twee bloeddorstige dieren!

Wat moest hij doen?

Schieten?

Hij kon een der leeuwinnen neerleggen, maar eer hij de tweede zou kunnen treffen, zou deze reeds op hem toegesprongen zijn.

En, hij kon ook de eerste missen!

Hij was een verloren man, als geen der ne-

gers terugkeerde om een der dieren neer te schieten.

Maar de zwarten hadden hunne geweren weg geworpen en zaten met hun vieren in de kruin van een reus der wouden, toe te kijken hoe de beschermeling van den Grooten Geest het met de wilde beesten zou gedeeld krijgen.

Dat er hem geen leed kon geschieden daar waren ze van overtuigd, want ook de dieren moeten den boozen geest gehoorzamen.

Ze zaten in den boom als menschen die, in een fluweelen zetel rustend, in den schouwburg op een prachtige vertooning wachten!

De leeuwinnen lieten een nieuw gebrul hooren, schenen de lucht op te snuiven, keerden zich plots om en verdwenen in het kreupelhout.

Het verschijnen der dieren, de vlucht der negers, het verdwijnen der leeuwinnen, dat alles had slechts eenige seconden gevegd.

— Gered! kreet Daks. Ze zijn weg! Ik zal nu maar maken dat ik het ook ben! En dat ze wel varen met mijnen ezel. Ik zou er zelf een zijn, als ik nog verder in het woud doordrong. Waar mogen die moedige zwarte ajuinen zijn?

Hij begon luidop te roepen.

Eene stem uit eenen boom antwoordde hem:

— Meester... De olifanten... Kruip in den boom.

Een dof gerucht, als van een naderend ruiterskorps liet zich hooren.

— De olifanten! riep de neger nog eens van uit den hooge.

Daks legde zijn geweer naast een der hoogste boomen en trachtte zich langs den stam, bij middel der slingerplanten naar omhoog te werken.

Hij was nog niet aan den eersten tak geraakt of hij zag een man te paard als een bliksemschicht voorbij vliegen, en, op eenige meters achter hem een olifant die snel loopend den ruiter achtervolgde.

Een paar oogenblikken later klonken twee schoten en alles was stil.

Daks, die een zijner negers in een boom zag zitten, riep hem toe:

— Moeten we hier nog blijven?

— Ja, was het antwoord, de olifant kan terugkeeren en hij zou ons vertrappen. Wij worden niet beschermd door den booze, zooals de meester.

— Zou die zwarte nikker me nu voor den gek houden of het ernstig meenen, dacht

Daks. Ik heb wel een Grooten Geest in mijnen buik zitten, maar die zou niet beletten, als er een olifant zijn pooten moest op zetten, dat Daks een manneken minder zou wezen!.. We zullen hier nog maar eenigen tijd op onzen tak blijven toekijken!

Lang zou het niet duren, want weder vernam hij gerucht op den weg en zag eenige oogenblikken later den ruiter, wiens paard nu stapvoets voortging, terug verschijnen.

Het was een blanke man, en hij scheen zeer tevreden, want hij floot een Engelsch deuntje, terwijl hij met de hand op den nek van zijn paard klopte.

— Dat ziet er een kranigen kerel uit, meende Daks... Hij is nauwelijks aan den olifant ontsnapt, en hij rijdt daar zoo kalm langs den weg, alsof hij een ritje deed langs eene lei te Brussel!

En als de man den boom genaderd was, riep Daks hem in 't Fransch toe:

— He, Mijnheer!

Ware zijn paard plotseling in een schaap overgegaan of waren al de boomen van het bosch in danseressen veranderd, de ruiter zou niet meer verstoeld staan kijken hebben.

En er was reden toe!

De man was op de olifantenjacht en door een der dieren in een maagdelijk woud van Afrika gedreven, en als hij, na den dikhuid gedood te hebben, terug naar zijn kamp reed, vernam hij plots, uit de kruin van een boom, een menschenstem, die hem in de fransche taal liet hooren:

— He, Mijnheer!...

Hij keek omhoog.

— Een oogenblik, zei de stem weer. Ik kom naar beneden.

Daar kwam iets uit den boom gerezen, of beter nog gebold, viel op den weg, scharrelde recht en Oscar Daks stond voor den ruiter, bloothoofds, want zijn helm was voor hem beneden gekomen...

— Ik groet u, Mijnheer, zei onze held.

De andere, die bemerkte dat hij met een menschelijk wezen en een blanke te doen had, lichtte den hoed op en sprak:

— Wees gegroet, Mijnheer.

Hij hield zijn paard staan en sprong uit den zadel.

Hij trad op Daks toe en reikte hem de hand.

— Aangenaam uwe kennis te maken. Met wien heb ik de eer?

— Even aangenaam... Oscar Daks, van Antwerpen.

— Een stadgenoot! kreet de ruiter verbaasd... Ik ook ben Antwerpenaar!... Jef Peeters, gewonnen en geboren op de Paardenmarkt!...

De twee mannen vielen in malkanders armen en omhelsden elkaar...

De negers waren nu ook uit de boomen geklauterd, hadden hunne geweren weder opgenomen en stonden op eenige meters afstand naar dat zonderlinge tooneeltje in een Afrikaansch woud te kijken...

— Ik heb het daarstraks warm gehad, zei Peeters...

— Ja, ik heb gezien hoe gij hier voorbij gevlogen kwaamt. De olifant wilde u volstrekt met zijn tromp streelen... En hij zag er niet al te vriendelijk uit!...

— Het dier was razend geworden... Wij waren op de olifantenjacht, daar we er in de omstreken van ons kamp eene gansche kudde hadden opgemerkt.

— Eene kudde olifanten!

— Ja. Weet ge niet dat ze met tien, twintig en zelfs meer samenleven? Ze gaan zoo vereenigd van streek tot streek, onder de leiding van den oudste, die aanhoudend over heel de kudde waakt en als er gevaar dreigt de anderen verwittigt. We hadden dus gezien dat in de buurt van ons kamp zulk een olifantenclub gesticht was en we besloten een der dieren te doden.

— Ze doen toch geen kwaad.

— Dat is waar. Het zijn zachte dieren, die alleen planten eten, en als ze menschen ontwaren zich dadelijk op een draffen verwijderen. Ze worden slechts kwaad en gevaarlijk als ze worden opgejaagd.

— Hoe zoudt ge nu zelf zijn, al zijt ge geen olifant? Maar waarom dan jacht maken op die zoetaardige dikhuiden? Dat ge tijgers en leeuwen jaagt, zooals ik doe, dat is te begrijpen. Ge zult me zeggen: de olifant heeft ivoren slagstanden, die eene groote waarde hebben...

— Ja, maar dat is toch de eenige reden niet die mij aanzet jacht op dat groote wild te maken. Vooreerst is het de aandoening, het genot dat zulke jacht mij geeft en daarbij komt dan nog dat ge niets smakelijker kunt toebe-reiden, van al het vleesch dat eetbaar is, dan eene olifantstomp. Als ge hier in de buurt verblijft en ge moet niet dadelijk verder, dan noodig ik u op een middagmaal uit, waar de hoofdschotel uit gebraden tromp zal bestaan,

en ik verzeker u dat ge duimen en vingers zult aflikken!

— Dank op voorhand, maar ge wildet me vertellen hoe ge dien loopwedstrijd met uw paard tegen den olifant begonnen zijt.

— Ja, 't is waar. Wel, als we de kudde dikhuiden hadden ontdekt, 'was ons doel natuurlijk een der dieren van de anderen af te scheiden. Wij gelukten er spoedig in en kregen den grootste terzijde en bestookten hem zoo fel, dat hij vluchtte langs den tegenovergestelden kant. Toen hij dat gewaar werd, keerde hij op zijne stappen weder, maar ik trachtte hem dan te treffen. Dan werd hij woedend en kwam op mij afgestormd. Ik gaf mijn paard de sporen en achtervolgd door den olifant richtte ik mijn rijdier naar het woud. Verschillende malen had de olifant mij bijna beetgepakt, doch dan deed ik mijn paard plotseling terzijde springen. Dat kon de dikhuid niet, omdat hij te zwaar is en eens in vollen loop, zich niet zoo ineens kan inhouden en omwenden. Zoo geraakte ik in het woud en hebt ge mij zien voorbijvliegen. Ik heb hem in den kop kunnen treffen en op den slag doden.

— Kan de kogel van een geweer zulk een reus neervellen?

— Ja, daar wij bijzondere kogels gebruiken, die in het lichaam nog eens ontploffen, en het dier op een zwakke plaats zoeken te treffen. Indien ge er lust toe gevoelt, zullen we een dezer dagen eens samen op 't groote wild jagen. Bij voorbeeld op de nijlpaarden, die er hier in den stroom met tientallen te vinden zijn.

— Aangenomen, zei Daks, die er niet veel zin op had maar voor geen bangerik wilde doorgaan bij zijn landgenoot.

— En mag ik u nu een glas wijn aanbieden?

Het was lang, zeer lang geleden dat Daks nog het woord « wijn » gehoord had.

— Wijn?... Dat geloof ik wel... Maar hoe komt ge aan wijn in Congo?

— Verbaast u dat zoozeer? vroeg Jef Peeters. De maatschappij bezorgt ons Bordeaux- en Champagnewijn, telkens er een karavaan naar de residentie komt...

— Woont gij hier dan?

— Reeds bijna drie jaar. Binnen een drietal weken vertrek ik terug naar Europa.

— Wat doet gij dan in deze streek?

— Wel, ik ben beambte van eene maatschappij, die hier ivoor en caoutchouc verza-

melen doet, om er in Europa handel mede te drijven.

— Zoo. Ge zijt naar Congo gekomen om er een bestaan te vinden?

— Ja en neen... Eigenlijk ben ik hier, omdat ik in 't Brouwershuis te Antwerpen te veel glazen bier heb gedronken...

Daks keek Peeters met groote oogen aan.

— Neen, zei de andere, die de gedachten van zijn blanken gezelschap raadde, neen, ik heb ze nog alle vijf! Maar ik begrijp toch dat ge mij zoo verwonderd aankijkt. Ik ga u wat uitleg geven, en dan zult ge begrijpen dat de glazen gerstenbier mij in 't Zwarteland hebben gebracht.

— Ik luister met twee ooren, want 't ziet er eigenaardig uit.

— Wel, ik maakte deel uit van eene tooneelmaatschappij, we hadden eene vergadering gehouden in de bovenzaal van 't Brouwershuis, en 't was er nogal woelig toegegaan. Door den gloed der bespreking waren onze keelen droog geraakt en we hadden dan ook menig glas noodig gehad om ze wat op te frisschen. Als de vergadering afgelopen was, waren we in de gelagzaal gezeten, om nog een « slaapmutsje » te drinken, en, hoe weet ik niet meer, we waren aan 't praten geraakt over Congo... Ik moet u ook nog zeggen dat ik handelsklerk was, mijn baas een gat in de maan had gemaakt en ik op mijn tandvleesch liep... Ik leefde van de ettelijke spaarcenten, die ik bezat, maar die wegsmolten als sneeuw voor de zon...

— Ja, zei Daks, ik ben ook in dat geval geweest... Het duurt niet lang!

— Als ze op zijn is 't koken gedaan... We spraken dus over Congo en wat er daar zoo al omging, toen een der aanwezigen beweerde dat zijn neef in 't zwarte land door een krokodil was opgevreten geworden...

Een onzer makkers proestte het uit van lachen en riep luide:

— Krokodillen in Congo!... Houd uw moeder's kinderen voor den aap!

De andere, wiens neef in de maag van zulk monster begraven was geworden, werd kwaad en snauwde den spotzieken vriend toe:

— Ja, krokodillen!... Of denkt ge dat er alleen apen van uw soort in Congo te vinden zijn?

— Van apen gesproken, zei de spotter weer, moet ge eens in den spiegel zien!

Ik dacht: daar gaat twist uit voortspruiten, en ik mengde mij in het gesprek:

— Ik heb toch altijd gehoord, dat sommige gedeelten van Congo vol krokodillen zitten, sprak ik.

— Natuurlijk, zei de neef van den in Congo opgevreten man.

— Ge weet er niets van, riep de andere. Er is nooit een enkele krokodil in Congo geweest.

— Wel, zei ik, om het pleit te beslechten zal ik ginder eens gaan zien of er zijn of niet!... Ik heb toch niets te doen.

— Dat durft ge niet.

— Toch wel.

— Wedden?

— Mij goed!

— Voor honderd frank.

— Neen, dat is te veel, maar voor een rondeden gerstenbier.

— Aangenomen!

Wij reikten malkander de hand en de wedding was aangegaan...

Als ik 's anderdaags ontwaakte en ik herinnerde mij het gebeurde van den nacht, moest ik om de dwaze wedding lachen.

Maar, dan kwam terzelfdertijd de volgende redeneering in mij op:

— Wel, dat zou nog zoo slecht niet wezen. Ik vind hier toch geen werk. En ginder kan ik mijne toekomst verzekeren. Ik vertrek naar Congo. Ik wil mijne wedding winnen.

Ge ziet dat ik een nogal sterkgebouwde jongen ben... Ik vond dadelijk eene bediening als hoofdklerk en een maand later vertrok ik, om te gaan vaststellen in Congo, of er krokodillen waren of niet... Hoe vindt ge dat?

— 't Is kolossaal!... Ge hebt me daar even gezegd dat ge binnen een drielal weken terug naar Europa vertrekt?

— Ja, ik keer naar Antwerpen weer. Mijn termijn is uit en ik wil de glazen gersten drinken, die ik eerlijk gewonnen heb.

— Ik keer ook naar Europa terug... Als ge er niets tegen hebt, dan gaan we samen...

Jef Peeters drukte en schudde met kracht de handen van Daks:

— Dat gaat me... Zijn er nog meer blanken bij u of alleen negers?

— Negers, en van de slechtste soort: Oeylamkoeroes, te lui om te leven en te laf om te sterven...

— Zend ze naar huis... Mijn geleide zal voldoende zijn...

— Met plezier...

— Gij zijt toch niet voor eene maatschappij hier? Of voor den Staat?

— Ja, voor eene maatschappij.

— Dewelke?

— De firma heeft eigenlijk geen naam... Het is eene vereeniging die zich met alle vertrouwelijke zaken onledig houdt: inlichtingen over personen, gezinnen, handelshuizen...

— Maar die komt ge hier toch niet zoeken!

— Neen, maar onze firma gelast zich ook met huwelijken, echtscheidingen, alle betwiste zaken...

— Dat kennen ze in Congo nog minder!

— Laat me uitspreken: wij zoeken ook verdwenen personen op, en 't is voor dat departement dat ik hier ben...

— Een erfgenaam die verdwenen is?... Kan ik er niet voor dienen?...

Jef Peeters boezemde Daks veel vertrouwen in.

— Als ge me nu dat beloofde glas wijn gelieft voor te zetten, zoo sprak hij, dan zal ik u eens breedvoerig vertellen, wat ik hier in Congo kom doen en wat ik er reeds gedaan heb.

— Kom op! zei Peeters.

Wat deze laatste zijn residentie noemde, was een net huisje in der haast opgetrokken, niet ver van eene groote kraal gelegen.

— Hier is mijn kamp, want ik kan dat moeilijk mijne woning heeten, zoo'n houten hok, waar allerlei insekten gedurig kermis houden en slangen en kruipdieren een onderkomen vinden... En dan heb ik daar nog een zwarten dienstknaap, die alles steelt waar hij aan of bij kan, en eene vrouw van dezelfde

kleur, die mijnen « boy » bij 't langvingeren de noodige hulp biedt...

Nooit had een glas wijn Daks beter gesmaakt, en een tweede schonk hem hetzelfde genot, maar een derde maakte hem zoo dronken, dat hij er ziek van was en daarna dacht door de slaapziekte aangetast te zijn.

Als hij dien roes had uitgeslapen, en een versterkend maal zijne maag weer in orde had gebracht, verhaalde hij hoe men hem gelast had het verdwenen zoontje van de gravin van Meirloo op te sporen, hoe hij er in gelukt was den kleine te ontdekken, maar te Antwerpen was gekomen als Janneken juist met « The Olinkeys » naar Frankrijk was vertrokken.

Jef Peeters, die voor 't leven van den avonturier in de wieg was gelegd, vermaakte zich kostelijk bij 't verhaal van Daks, die zijn nieuwen makker kennis liet maken met Steadily, den Rosse en Mol, en met veel kleur vertelde wat er in Algiers, te Mustafa, en in Congo, bij de Oeylamkoeroes, gebeurd was.

— Het is dan afgesproken, zei Peeters... We keeren samen terug naar Antwerpen... En wie weet wat er daarna nog gebeuren kan. Op uwe gezondheid.

De Oeylamkoeroes vernamen met genoegen dat ze 's anderdaags terug naar hun land mochten vertrekken, en, na van hen afscheid te hebben genomen, nam Daks zijnen intrek in de woning van Jef Peeters.

De voorwerpen, die hij uit den voorraad van Steadily, van de kraal der Oeylamkoeroes had medegebracht, werden omgezet in ivoor, en een drietal weken later waren Daks en zijn nieuwe makker op weg naar Boma.

HOOFDSTUK XXV

NAAR DE ZUIDPOOL

Met het pakje dat de gevallen officier hem had ter hand gesteld, had Janneken zich naar den heer Steadily begeven.

Hij verhaalde hem wat er op het slagveld gebeurd was en vroeg:

— Zult ge nu eens zien, Mijnheer, wie de officier was en waar ik de stukken moet dragen, als ik ooit behouden in Engeland kan komen.

De Brit nam de brieventesch en opende ze. Een kreet van verrassing ontsnapte zijnen

mond en het voorwerp ontglipte aan zijne handen en viel op den grond.

Een oogenblik bleef Steadily beweegloos, strak voor zich staren.

Hij raapte de brieventesch op en bekeek nauwkeurig de binnenzijde.

Neen, zijne blikken hadden hem niet bedrogen.

Op de blauw satijnen binnenbekleding was een in 't goud gestikt wapen te bemerken,

waaronder twee door elkander geslingerde letters.

Het wapen was dit der Astry's, dat was niet te betwijfelen, en de letters waren een V en een A.

Was zijn vijand, op eenige stappen van hem, in Transvaal komen sneuvelen?

Of was het een broeder van den lord, die twee broeders bezat?

Dat zou de inhoud der brieventesch uitwijzen.

Maar, mocht hij daar in zoeken?

— Ja, zei hem zijn geweten, vermits Janneken hem was komen vragen er even in te zien, wie de doode was en waar hij verbleven had.

Hij vond slechts de twee brieven.

De eerste was gericht tot de moeder van den lord en scheen verscheidene stukken te bevatten.

Daar mocht Steadily niet aan raken.

Dit omslag was geheiligd.

De tweede brief...

Weer ontsnapte een kreet, deze maal ook aan de verrassing te danken, den mond van den Brit.

Op het omslag stond klaar, in groote letters te lezen:

Aan Miss Victoria Donsdeele, en daarbij het adres van den admiraal, haren vader!

De brief was met een waszegel gesloten.

Geruimen tijd bleef Steadily besluiteloos.

Het was nu zeker dat zijn mededinger gesneuveld was, want de brief aan Victoria wees het uit, zonder er nog de minste twijfel bestaan kon.

Hij zou dus van dien man niets meer te duchten hebben, als hij te Londen zou teruggekeerd zijn.

Hij had dus alleen nog te vreezen dat hij de zuidpool niet zou bereiken of er niet van wederkomen...

Gelukte hij er wel in, dan was het meisje zijne bruid en niemand zou hem haar nog betwisten.

Eene groote vreugde kwam dan ook in den Brit op maar ze was spoedig verdwenen, want nu rees de vraag:

— Wat mag Astry wel schrijven aan mijne toekomstige vrouw?

Steadily legde de twee brieven terug in de tesch en sloot deze in het koffertje, dat hij in zijn reiszak overal mededroeg, zelfs in zijn luchtschip.

Maar, de brief aan Victoria liet hem niet met rust.

— Vermits het meisje weldra mijne gade zal wezen, zoo stelde hij zijn geweten gerust, dat zich tegen het openen van den brief scheen te verzetten, mag ik wel weten wat een vreemdeling haar schrijft.

Maar eene inwendige stem antwoordde hem:

— Neen. Het is 't geheim van eenen doode. Gij moogt het omslag niet aanraken.

En de Brit besloot den brief onaangeroerd te laten.

— Als ik hem haar zal overhandigd hebben, zoo dacht hij, zal zij mij wel toelaten hem te lezen.

Maar hij vond noch rust noch duur en zonder het bijna te weten, werktuigelijk, opende hij het koffertje en verraste als het ware zichzelf met den brief in de hand.

— Ik houd het niet meer uit! kreet hij. Dat is eene ware marteling! Ik moet weten wat hij haar heeft geschreven! Het kan eene slechte daad wezen, maar er langer tegen vechten is mij onmogelijk.

Hij scheurde het omslag.

En hij las:

«Mejuffer... Ik schrijf dezen brief den vooravond van mijn vertrek naar Zuid-Afrika.

Ik hoop dat ik uit die verre streek niet meer zal terugkeeren en dat een vreemdeling u mijn laatste vaarwel zal overbrengen.

Ik ga naar den oorlog met de hoop gedood te worden, omdat het leven mij niet meer dragelijk is.

Nooit zal iemand weten wat ik geleden heb.

U heb ik niets te verwijten: uw hart hoort u toe en ge hebt dan ook aan niemand renschap te geven over uwe daden op het gebied der liefde.

Maar ge hebt het mijne gebroken en die vreeselijke wonden hebben mij zooveel doen lijden.

En, alsof die wreede foltering nog niet voldoende was, heeft nog eene andere vlijmende smart zich daarbij komen voegen!

Mijne handelwijze tegenover Steadily bedoel ik hiermede.

Nu ik naar een vreemd land vertrek om er te sterven, gevoel ik maar al te best hoe slecht ik mij tegenover hem heb gedragen!

Vermits gij de meesteres waart van uw hart, had ik Steadily, zoodra gij hem boven mij verkoren hadt, moeten met vrede laten.

Ik had niet het minste recht op uwe liefde en ik rekende het Steadily als een euveldaad aan die liefde verworven te hebben.

En ik heb hem willen dooden, hem door eene misdaad beletten naar de Zuidpool te gaan en u alzoo te winnen.

Maar, ik kan tot mijne verontschuldiging, om uwe vergiffenis te bekomen, aanvoeren dat ik op die oogenblikken krank in de herse-
nen was, niet wist wat ik deed.

Hopelooze liefde drijft naar de misdaad!

Meer heb ik u niet te zeggen

Ik hoop dat Steadily moge gelukken in zijne onderneming en te Londen terugkeeren, om u gelukkig te maken.

Want ik koester slechts een vurigen wensch: dat gij een gelukkig bestaan hier op aarde moget vinden aan de zijde van uwen uitverkorene.

Ik bid u dezen brief door Steadily te laten lezen, opdat hij wete hoezeer ik wensch dat hij heil moge vinden op het levenspad, ter vergelding van al het kwaad dat ik hem heb berokkend.

Uw beider vergiffenis smee ik dus af.

En, als ge later gelukkig samen zijt en aan 't verleden denkt, herinner u dan met niet te veel bitterheid den ongelukkigen dwaas, die zijn hart niet tot zwijgen heeft kunnen brengen en aan een vijandelijken kogel heeft gevraagd dat te doen.

Ik hoop dat ik mij voor Godes troon met Steadily zal mogen verzoenen ».

— Arme jongen! zei de Brit.

En twee dikke tranen rolden hem over de wangen en vielen op het schrift.

Hij borg den brief in de tesh en sloot alles weer in het koffertje.

— Het toeval is een zonderling ding! Ware ik er nu in gelukt met mijn «Arend» het Engelsch kamp te bereiken, dan zouden wellicht mijne landgenooten den strijd niet hebben aan gegaan en Astry zou waarschijnlijk nog in 't leven zijn. Zoo zijn wij allen de speelbal van het lot.

De bevelhebber van het Boerenleger verscheen op dit oogenblik in de tent van den Brit en zei:

— Wij moeten verder oprukken. Kunt gij op een paar uren uw luchtschip doen herstellen?

— Neen. Om het te herstellen zou ik nieuwe stukken moeten hebben, die uit Europa moeten komen of gemaakt worden door goede stielmannen, die er daarenboven verscheidene dagen zouden aan arbeiden. Ge ziet, er is niets aan te doen, dan het schip hier te laten en mij in vrijheid te stellen. Ik zal dan wel

het middel vinden om het te doen bewaken, tot ik in de gelegenheid ben met al wat ik noodig heb hier terug te keeren en de herstellingen uit te voeren.

De Boerenaanvoerder schudde het hoofd.

— Ge zult toch wel begrijpen, zoo sprak hij, dat zooiets niet gebeuren kan. De Engelschen mogen uw vliegtuig niet vinden, want ze zouden er gebruik kunnen van maken om ons te bevechten.

— Zooals het daar ligt, kan niemand het benuttigen. Geen mensch ter wereld buiten mij kan het herstellen, om het weer te doen werken.

— Dat denkt ge, maar het tegenovergestelde zou ook kunnen waar wezen. Ge kunt niet weten of er geen tweede geleerde werktuigkundige is, die uw geheim tegenover uwe uitvinding kan ontdekken.

— Ik geloof het niet.

— Als het u niet mogelijk is het op korten tijd te herstellen, zei de aanvoerder na eene korte poos, zullen wij het in brand steken.

Steadily fronste de wenkbrauwen en een zenuwtrek verwrong even zijn gelaat.

Dat duurde echter niet langer dan 't door de lucht schieten van een bliksemstraal.

Kalm antwoordde hij:

— Dat zal inderdaad nog het beste zijn.

— Gij stemt er dus in toe?

— En, als ik dat niet deed?

— Dan zouden wij toch verplicht zijn er toe over te gaan, maar we zullen het met minder gewetenswroeging doen, als gij er u niet tegen verzet.

Met vaste stem zei Steadily:

— Ik machtig u den «Arend» in brand te steken...

Maar, als de bevelhebber de tent verlaten had, zonk de Brit als vernietigd op zijn veldbed en sloeg de handen voor het gelaat...

Eenige oogenblikken later stegen langs alle zijden uit het luchtschip de vlammen op en een half uur later bleef er van den «Arend» niets meer over dan verwrongen ijzeren stangen en de met bijlslagen vernietigde machine.

En het Boerenleger rukte verder op.

Een paar maanden later bevonden Steadily en zijne gezellen zich te Kaapstad...

Zij hadden nog een paar gevechten medegemaakt, om dan door de overmacht het leertje der Boeren verpletterd te zien door de Engelschen.

Tarara werd in den laatsten slag door eene

bom gedood en Janneken, de Rosse, Mol en de heer Steadily gevangen genomen.

Zoodra deze laatste zich had doen kennen, werd hij met de meeste voorkomendheid behandeld, en zijne lotgenooten werden ook niet meer als vijanden beschouwd.

Met de eerste afdeeling die naar Kaapstad vertrok, gingen allen mede en bereikten zonder verdere ongevallen de hoofdstad der Engelsche bezitting.

— Indien gij het verlangt, had de heer Steadily gezegd, kunt ge terug naar Europa reizen, met de eerste boot die afvaart. Verlangt ge echter bij mij te blijven, dan zal ik er u dankbaar voor zijn. Ik moet u echter verwittigen, dat ik hier mijn luchtschip opnieuw ga

Daks

bouwen en zoodra het werken kan, de reis naar de Zuidpool zal ondernemen. We hebben samen reeds vele gevaren doorgemaakt, maar degene die ik nu wil trotsen zijn natuurlijk nog veel grooter. Antwoordt me nu niet onmiddellijk. Denkt er eens goed over na en komt mij morgen uw besluit kenbaar maken. Als ge wensch te vertrekken, ge moet niet vreezen voor de toekomst: ik zal voor u blijven zorg dragen, zelfs als ik op de pool mijn graf vind. Uwe toekomst is verzekerd.

Denzelfden dag nog kwamen de drie jongelingen bij den heer Steadily.

— Ik blijf in uwen dienst, zei Mol, al gingt ge naar het middelpunt der aarde.

— Mijn broertje en ik verlangen bij u te mogen blijven, sprak de Rosse.

— Waar ge ook henenreist, beaamde Janneken.

— Ge hebt er goed over nagedacht? vroeg de Brit.

— Er is niets meer aan te veranderen, zei Mol.

— Niets meer, bevestigde de Rosse.

— We gaan met u mede, sprak Janneken, omdat we u hoogschatten en liefhebben.

Steadily drukte allen de hand.

— Ik ben er u dankbaar voor, sprak hij, en er was wel wat aandoening in zijne stem op te merken. En ik zal u voor uwe verknochtheid weten te beloonen.

— Daarom doen we 't nu juist niet, meende Mol.

— Wanneer vertrekken we? vroeg de Rosse.

— Zoudt ge reeds willen weg zijn? lachte de Brit. Ge zult nog wat geduld moeten oefenen. Eer alles hier is om mijn nieuwen «Eagle» te bouwen en vooraleer ik met het schip gereed kan komen, zullen er wel eenige maanden verlopen. Ik zal mij echter deze maal laten helpen, daar ik vanwege lord Astry niets meer te vreezen heb en dus mag bekend maken wat ik hier doen kom. Dat zal mij veel tijd doen winnen. En ik wil u ook op de hoogte stellen van al wat mijn luchtschip betreft, opdat ge, als ik op de pool mocht sterven, want ik wensch alles te voorzien, de reis zoudt kunnen voortzetten en desnoods de «Eagle» niet alleen zoudt kunnen besturen, maar ook herstellen.

— Wij hopen, zei Mol, dat we zooiets niet zullen moeten doen.

— Ik hoop het met u, maar een mensch weet nooit wat er gebeuren kan.

— Dat is zoo, Mijnheer. Ga maar eens na wat wij reeds zijn tegengekomen op onze reis.

— Juist daarom, want de ondervinding is de beste leerschool, wensch ik u alle drie met den bouw van mijn luchtschip eigen te maken. Wat zou er gebeurd zijn, als ik, wanneer die dwaze Boer mijne machine had aan stukken gestampt, met den «Arend» ware doodgevallen? Niemand zou ooit een tweede «Eagle» hebben kunnen maken en al mijn werk zou tot niets hebben gediend!...

Zoodra al het noodige, dat de heer Steadily in Europa had besteld, te Kaapstad was aangekomen, begon de Brit, geholpen door

Janneken, den Rosse en Mol, en een tiental werktuigkundigen der Engelsche stad, zijn nieuw luchtschip te bouwen.

Op een groote vlakte, niet ver van de hoofdplaats gelegen, had hij eene loods doen oprichten, en daarin werd van den vroegen morgen tot den laten avond getimmerd, dat hooren en zien vergingen.

Groote geldsommen had de heer Steadily uitgelooft, als de werklieden vóór den gestelden tijd zouden klaar komen, en er werd dan ook gearbeid met een ijver, die men zelden in eene fabriek ontmoet.

Hoe eerder hij op de Zuidpool zou wezen, hoe eerder hij naar Engeland zou kunnen terugkeeren, om er Victoria Donsdeele naar het altaar te leiden.

Terwijl de nieuwe «Eagle» wordt opgebouwd, zullen wij even op onze stappen terugkeeren en den heer Daks volgen, die zonder ongevallen met zijn vriend Peeters te Boma aangekomen en naar Europa scheep gegaan was.

Behouden kwam hij in Antwerpen toe.

Zoodra hij zich in de Scheldestad bevond, vertrok hij naar het kasteel van de gravin van Meirlo, die sinds lang geen bericht meer van hem had bekomen.

De gravin kwam hem tegemoet geijld, als hij de zaal, waar ze hem de eerste maal had ontmoet, binnentrad.

— Welnu?

— Niets, mevrouw.

— Waar is mijn kind?

— Ik weet het niet.

— Denk niet dat de verrassing mij te sterk zal treffen! Ik ben er op voorbereid. Waar is de jongen?

— Wees kalm, mevrouw.

— Maar, ik wil mijn kind onmiddellijk aan mijn hart drukken!

— Mevrouw, als de jongen bij mij was, zou ik u op voorhand verwittigd hebben.

— Wat is er dan gebeurd?

En plots wanhopend kreet de arme moeder:

— Hij is dood!... Hij is dood!...

— Toch niet, mevrouw! Als ik den jongen de laatste maal heb gezien, was hij springlevend.

— Waar is hij dan?

— Ergens in Congo, mevrouw, en mis-

schien nog verder. Een luchtschip voert hem mede.

— En gij hebt hem niet gevolgd?

— Vliegen kon ik niet, mevrouw!

— Gij hebt me niet op de hoogte gehouden van de laatste gebeurtenissen. Sedert uw vertrek uit Boma, naar het binnenland van Afrika, heb ik van u geen bericht meer ontvangen.

— Het was mij niet mogelijk u te schrijven, en, als ik terug te Boma was, vond ik het niet noodig, daar ik u alleen slecht nieuws kon melden.

— Zeg het me nu.

— Zeker, mevrouw. Ge zult zien dat ik al gedaan heb wat mogelijk was om den kleine te volgen en het middel te vinden om hem terug naar Europa te brengen. Het noodlot heeft me, zooals altijd, op het laatste oogenblik belet mijn plan ten uitvoer te brengen! Maar, ik zal u alles verhalen.

En Daks vertelde met tal bijzonderheden wat er voorgevallen was, sinds hij als negerpakdrager Boma had verlaten met het tweede gedeelte van de karavaan van den heer Steadily.

De gravin luisterde met gespannen aandacht.

Tranen rolden over hare wangen.

Als het verhaal geeindigd was, sprak zij:

— Ik dank u, Mijnheer Daks, voor al de moeite die gij u hebt gegeven, om mijn arm kind aan zijne oplichters, want ik mag hun dien naam wel geven, te ontrukken.

— Ik heb alleen mijnen plicht gedaan, mevrouw.

— Meer dan uwen plicht, Mijnheer Daks. En gij zult ook mijne pijnlijke wonden. Zeker zou ik heel en al genezen zijn, als ge mijn kind in mijne armen kondt brengen, maar, het beurt mij toch ook een weinig op, te mogen vernemen dat mijn zoontje nog leeft en gezond is. En te weten dat het een gelukkig bestaan heeft gevonden, geene ellende of ontberingen te duchten heeft, dat lenigt ook mijne smart.

— Ik ben gelukkig, mevrouw, u die geringe hulp te hebben kunnen brengen.

— Die Engelschman zal toch wel terug naar Europa komen?

— Zeker, mevrouw.

Zonder aarzelen had Daks dit antwoord gegeven, alhoewel hij er bijna van verzekerd was, dat de Brit nooit naar ons werelddeel

zou wederkeeren, vermits hij, naar Daks gissen kon, vreesde door dien lord Astry te worden gedood.

— Mag ik dan op u rekenen?

— Mevrouw, het zou de schoonste dag van mijn leven wezen, als ik uw zoontje hier in uwe armen zou kunnen voeren... Ge moogt er dus op betrouwen dat, zoodra ik weet waar Janneken zich bevindt, ik oogenblikkelijk weer mijne taak opvat en op den heer Steadily afga, alhoewel hij beloofd heeft mij een kogel door het hoofd te jagen, waar hij me ook ontmoeten mag!

— En als nu de kleine eens in eene verre streek mocht wezen?

— Ik zou onmiddellijk vertrekken, mevrouw... Ik geloof dat ik getoond heb, dat verre afstanden mij hoegenaamd niet afschrikken!

— Dat is zoo, Mijnheer Daks.

Na nog eens herhaald te hebben, dat hij zich heel en al ter beschikking van de gravin hield, om den kleine weer op te sporen, nam de heer Daks afscheid van haar.

— Mag ik u verzoeken dit als aandenken van mij aan te nemen? vroeg de gravin en reikte onzen Sherlock Holmes eene groenlederen brieventesch over, waarop in 't goud het wapen der van Meirloo's was afgedrukt.

— Het is de brieventesch van wijlen mijn echtgenoot, zei de edelvrouw, en zij zal u aanhoudend herinneren dat er hier eene arme moeder, die gij gelukkig moet maken, op u wacht.

— Ik dank u, mevrouw, zei de heer Daks. Ik dank u hartelijk.

Hij stak de brieventesch in den zak zijner jas en verliet het vertrek.

Daks nam den trein naar Brussel, want lang was het geleden dat hij den bestuurder der inlichtingsfirma, voor wier rekening hij werkte, nog gezien had.

Hij werd daar zoo goed niet ontvangen als bij de gravin van Meirloo.

De heer P. J. Polder van Donswijk, de bestuurder, oud advocaat, was wegens het achterhouden van gestolen goed van de lijst der verdedigers van weduwen en weezen geschrapt geworden, had al wat hij bezat in min of meer eerlijke ondernemingen zien verdwijnen, was dan als zaakwaarnemer opgetreden en had eindelijk een weelderig inkomen weten te verkrijgen, als bestuurder der door hem gestichte inlichtingsfirma.

Deze laatste, die niet al te nauwlettend was

waar het de middelen gold om hare klanten voldoening te verschaffen, wijd de bestuurder een geweten van caoutchouc bezat, had veel te werken en kon zich op korten tijd uitbreiden.

Alle arbeid werd er afgedaan, als er maar voor betaald werd.

En, de bestuurder, als oud advocaat, wist steeds langsheen de boorden van het strafwetboek weg te slibberen en niemand kon hem dan ook last veroorzaken of eenig nadeel berokkenen.

De heer bestuurder was een klein, tenger ventje, met een doodskeurig aanschijn, waarin fletse, lichtblauwe oogen achter een neusnijper in hun holten schier zwommen; een hooggewelfde naakte schedel en een dun wasende rosse baard vulden dat deugenietengelaaft aan.

De dunne, gewoonlijk dicht op elkander geperste lippen, lieten een fijn, bijna fluitend stemmetje door...

De bedienden der firma hadden den bestuurder dan ook «het serpent» gedoopt.

Diep buigend verscheen de heer Daks in het kabinet van het serpent.

De bestuurder die aan 't schrijven was, achter een prachtigen eiken lessenaar gezeten, in een met overheerlijke bureelmeubelen opgesierd ruim vertrek, hief het hoofd op als de heer Daks binnentrad.

— U verlangt?

Maar hij herkende onmiddellijk zijnen agent en sprong recht.

— Zijt gij het, Daks!

— Om u te dienen, Mijnheer de bestuurder.

— En het kind!

— Is nog in Congo, als het zich niet elders bevindt.

— Als het zich niet elders bevindt! herhaalde het serpent op sissenden toon. Als het zich niet elders bevindt!

En de lange, magere armen boven het hoofd stekend, riep hij uit:

— Hebt ge 't van uw leven gehoord!

— Ik kom u rekenschap geven, Mijnheer de bestuurder, over mijn werk...

— Uw werk?... Mooi, zeer mooi!...

Hij ging naar eene kast, opende ze, nam eenige papieren uit een vak en keek ze even in.

— Weet ge wat er door u verteerd is geworden, sedert ge den zoon der gravin opzoekt?

— Zeker, Mijnheer de bestuurder... Honderd zeven en tachtig duizend frank.

— En twee en veertig centiem, voleinde het serpent. En wat hebt ge daarvoor geleverd?

De bestuurder bracht den nagel van den duim zijner rechter hand tegen zijne tanden, liet hem afspringen en zei:

— Dat niet!...

— 't Is waar, sprak Daks, maar mag ik u nu ook eens iets vragen?

— Ik luister.

— Hoeveel heeft mevrouw de gravin van Meirloo aan u reeds betaald, om mij te gelasten haar kind op te sporen?

— Wat belooft er u als 't u belooft?

— Kunt ge mij dat niet zeggen?

— Sinds wanneer verlangt de bediende te weten welke winst zijn meester maakt?

— Sinds die meester hem verweten heeft dat hij voor honderd zeven en tachtig duizend frank en twee en veertig centiem niets geleverd heeft.

— Is dat niet zoo?

— Inderdaad, maar wat hebt gij aan de gravin van Meirloo zooal geleverd?

— Niets — door uwe schuld!

— Hewel, voor dien «niets» hebt gij tweehonderd vijftig duizend frank ontvangen!

— Hoe weet gij dat?

— Ik heb het aan mevrouw de gravin gevraagd! Zoo weet ik dat gij op mijn zweeten en zwoegen, terwijl ik mijn leven waagde hier stil en rustig achter uwen lessenaar gezeten, eene groote zestigduizend frank hebt gewonnen!

De heer P. J. Polder van Donswijk kruiste de armen op zijne borst en snauwde den heer Daks toe:

— Hebt gij het recht mijne klanten te gaan ondervragen! Kan ik dat dulden!

— Ik heb dat gedaan, zei Daks, omdat ik uit uwe brieven kon opmaken dat gij mij zoudt ontvangen als een hond in een kegelspel... Daarom heb ik willen weten of ge u wel zoo erg over mijne onderneming te beklaagen hadt!

Een oogenblik bleef de bestuurder zijnen agent aanstaren zonder een woord te spreken.

Dan nam hij terug plaats aan zijn lessenaar en zei op kalmen toon:

— Mijnheer Daks, ik ontsla u uit mijnen dienst.

Het was als eene dakpan die op dezes kop terecht kwam, want daar had hij zich in verre na niet aan verwacht.

— Gij ontslaat mij uit uwen dienst, na de jaren...

— Geene nuttelooze woorden... Mijn besluit staat vast... Ge hoeft niet aan te dringen...

Hij keek even de papieren in en schreef eenige woorden, waarna hij den geheel uit zijn lood geslagen Daks een bladje toestak.

— Ge hebt nog tweeduizend negen en negentig frank en acht en vijftig centiem te goed... Hier is een «bon» voor dit bedrag... Ik groet u...

De heer Daks wilde spreken...

Eene korte beweging van den bestuurder, die op een electrischen belknop drukte, sneed hem het woord af.

Zonder nog een klank te uiten, verliet hij het bureel van den bestuurder...

Buiten gekomen bleef hij een oogenblik voor de poort der firma stil, al wist hij niet waarheen zich te wenden.

— Dat is nu het loon voor al mijn werk, al mijne opofferingen, al mijne eerlijkheid tegenover dat serpent!... Op straat geworpen, met eenige honderden frank op zak, terwijl ik duizenden zou kunnen behouden hebben, als ik dien kerel had willen bedriegen!... En zonder broodwinning!... 't Is al te kras!

Hij begaf zich naar een koffiehuis, om wat voedsel te nemen en kalm over zijnen toestand na te denken.

— Wat moet ik tegenover de gravin van Meirloo beginnen? zoo dacht hij... Spoedig naar het kasteel gaan en haar voorstellen de zaak voor eigen rekening voort te zetten... Zal ze wel het noodig vertrouwen in mij stellen?... Zal haar broeder het serpent niet raadplegen, eer er iets besloten wordt... Dan heb ik op niets te hopen, want de oude deugniet zal leugen op leugen stapelen, om mij in de oogen der gravin hatelijk te maken!... Ik geloof dat er mij niets overblijft dan mij in 't Terkamerenbosch aan eenen boom op te knopen!... Nu heeft mijne gelukster mij voor altijd verlaten!...

In afwachting dat men hem een schotel soep voorzette, was hij al die bespiegelingen aan 't maken.

— En zeggen dat mevrouw van Meirloo zooveel betrouwen in mij stelde... De brieven-tesch van den graaf is er het schoonste bewijs van!

Hij taste in den zak zijner jas.

— Een mooi ding, zei hij... Het moet geld gekost hebben... 't Is echt Russisch leder...

Hij bekeek de brieventesch langs alle kanten.

— En hoe mag ze er van binnen uitzien?

Hij opende ze.

— Recht prachtig!... Een gouden potlood!... Ei wat is dat?

In een der zakjes van de tesch zat een papiertje.

— Een minnebriefje van den graaf zaliger?

Hij ontplooidde het...

Met moeite kon hij een kreet van verrassing bedwingen.

Het papiertje had eene waarde van vijftig duizend frank.

Het was een «chèque» op de Bank, onderschreven door de gravin van Meirloo...

— Ik heb ongelijk gehad, zei Daks halffluid, mijne gelukster te beschuldigen!

En tot den verbaasden koffiehuisbediende, die hem eene teloor soep voorschoot:

— Is 't niet zoo?... Als ge me nu spoedig en goed bediend, dan zult ge den terugkeer mijner gelukster lang gedenken!

— De man is gek, dacht de kelner, wat echter niet belette dat Daks door hem verzorgd werd als gold het een koning.

— Ik kan er nu tegen, dacht Daks, en morgen ga ik naar de gravin, om haar te vragen mij alleen met alle verdere opzoekingen te gelasten... Heeft ze er vrede mede, des te beter... Wil ze in de klauwen van het serpent blijven en voort gepluimd worden, dan moet zij het weten... In dit geval begin ik voor eigen rekening eene agencie van inlichtingen en ik zal den ouden deugniet eene mededinging aandoen, dat hij er de geelzucht zal van krijgen...

Na zijn middagmaal, gekruid met de beste wijnen, te hebben verorberd, bestelde de heer Daks eene fijne havana en de laatst uitgekomen vreemde dagbladen...

— Met vijftigduizend frank, lachte hij, moet een mensch trachten den tijd te dooden...

De gelukster van onzen nieuwen Sherlock Holmes scheen dien dag te schitteren als eene zon, want pas had hij een paar Engelsche dagbladen doorloopen, of daar greep hem eene hevige aandoening aan.

Het dagblad bibberde in zijne sidderende handen.

Daar stond onder de hoofding «Kaapstad» het volgende te lezen:

«De heer J. P. Steadily, lord of Peenskilty, die van plan was naar de Zuidpool te vliegen,

met een luchtschip dat hij beweerde uitgevonden te hebben, zooals onze lezers zich zullen herinneren, want wij hebben aan die roekelooze onderneming destijds talrijke artikels gewijd — de heer P. J. Steadily dan bevindt zich voor 't oogenblik te Kaapstad.

» Na eene reeks avonturen, zooals er nooit een reiziger heeft beleefd — ieder dacht dat hij met zijn luchtschip ergens den dood had gevonden — is hij te Kaapstad aangekomen.

» Die eerste vliegmaschine werd door de Boeren vernietigd, en nu gaat de luchtreiziger er een tweede opbouwen, om de Zuidpool te bereiken.

» In eene groote houten loods, buiten de stad opgericht, wordt het luchtschip gebouwd, door de bedienden van den lord en werktuigkundigen van Kaapstad, tegen een koningsloon door hem aangeworven.

» De edelman is mede van 's morgens vroeg tot 's avonds laat aan de taak, en hoopt binnen een paar maanden de reis naar de poolstreek te kunnen aanvangen».

De heer Daks snakte naar lucht...

Hij riep den kelner, gaf hem een bankbriefje van honderd frank en zei:

— Het overschot is voor u...

Haastig verliet hij het koffiehuis, gevolgd door den kelner, die hem meermaals buigend tot aan de deur uitgeleide deed.

— Dat moet een vreemde prins of een dief zijn, mompelde de koffiehuisbediende. Eerder het laatste.

Als Daks op de Kruidtuinlaan geraakt was, terwijl zijne gedachten wild dooreen warrelen in zijn brein, dat ziedde en bruisde, trad hij in den kruidtuin en ging daar bij den vijver op eene bank zitten.

't Was daar frisch en zijn verhit hoofd kwam wat verkoeling.

— Wat moet ik nu doen? zoo dacht hij. Zou ik het wagen, voor eigen rekening den kleinen graaf te gaan vangen? Als de gravin zoo gemakkelijk duizenden frank ten geschenke geeft aan dengene die wel zijne beste krachten heeft ingespannen om het kind in hare armen te voeren, maar er toch niet in gelukt is, dan zal zij zeker eene groote som hebben weggelegd voor hem die den jongen bij haar weet te leiden!

De oude Polder moet er meer van weten, maar die zal het mij niet zeggen.

Wie weet of hij geen half miljoen bedongen heeft om Janneken bij zijne moeder te brengen?

Veel moet het in alle geval geweest zijn, want hij gaf mij al te gemakkelijk geld, en dat was vroeger zijne gewoonte niet.

Maar, als ik nu weer eens misluk? Tegenover dien duivelschen Engelschman is een mensch nooit zeker van zijne zaak!

Dan sta ik daar met ledige handen, terwijl ik nu met het kapitaal der gravin een zaak kan beginnen en al spelende mijn brood winnen!

Ja, mijn brood winnen, op tijd eten, drinken en slapen, een kaartje spelen met de vrienden in de herberg, naar den schouwburg gaan, misschien wel met eene weduwe met centen in 't huwelijksbootje stappen... En wie weet of ik geen gemeenteraadsheer word en begraven met veel plichtplegingen, redevoeringen en kronen, als een burger die voor 't heil van 't algemeen op de bres heeft gestaan!

Spijtig dat ik mijn persoontje nu niet in den spiegel kan zien!

Ben ik nu toch een man om zoo'n kleinburgerlijk leven te leiden? Ben ik nu toch in de wieg gelegd om zoo gelijk Jan en Alleman een plantenleven te leiden? Ik zou mijn eigen rug willen aframmelen, omdat ik er zelfs een oogenblik heb durven aan denken.

Vooruit is de leus!

Hij stond van de bank op en verliet den kruidtuin, om den weg naar het Noorderstation te volgen.

— Mijn waarde Daks, zoo sprak hij tot zichzelf, gij gaat nu dadelijk zien wanneer ge te Antwerpen kunt komen, om daar te vermenen waar ge de eerste boot kunt vinden, die naar de hoofdstad van Kaapkolonie vertrekt... En met die eerste boot gaat gij scheep.

En eenige oogenblikken later was hij op weg naar de Scheldestad.

* * *

De heer Steadily had dapper gewerkt aan zijn vliegtoestel en het lag kant en klaar om beproefd te worden...

Des anderdaags zou hij het wagen, onder het oog van de overheden en van duizenden nieuwsgierigen, om, als het lukte, een paar dagen nadien de reis naar de Zuidpool te ondernemen...

De proef gelukte wonderwel.

De «Arend II», zoo had de Brit zijn tweede luchtschip gedoopt, vloog met nog grootere snelheid dan zijn voorganger, steeg en daalde, keerde en zwenkte, in een woord bezat al de

hoedanigheden van de vliegmachine die in de vlakte van Transvaal vernietigd was geworden...

De heer Steadily was zoodanig over zijn toestel tevreden, dat hij besloot zijn stout waagstuk eerder te beginnen dan hij het van plan was geweest en nog denzelfden dag, na den noen, naar de Zuidpool te vertrekken.

Wat hem echter afschrikte, was het weinige voedsel dat hij kon medenemen.

Wisten zij op korten tijd heen en weer te reizen, dan was het niet erg, want volgens de berekening van den Brit was de afstand niet groot, en konden ze met hun voorraad gaan en komen, zonder honger te moeten lijden.

Maar, als ze op de pool moesten verblijven of wegens een onvoorzien voorval ergens landen, waar planten noch wild te vinden waren, dan zouden ze gebrek aan voedsel kunnen hebben...

Dat kon hem echter niet weerhouden zijn ontwerp ten uitvoer te brengen en, zooals wij het hooger zegden, denzelfden dag nog met Janneken, den Rosse en Mol naar de Poolstrekken te vliegen.

Na de proefneming met den «Arend II» in triomf door de opgetogen menigte naar zijn hotel gedragen, was hij daar aan zijne werktafel gezeten en stelde een telegram op voor den admiraal Donsdeele, dat slechts enkele woorden bevatte en dat hij trachtte nog korter te maken.

Eindelijk schelde hij Mol en reikte hem het geschrevene over, met de woorden:

— Dadelijk naar het telegraafbureau... Laat mij nog eens zien... Hier, dat woord kan nog wegvallen... Nu is 't in regel.

En hij overlas het telegram nog eens, hetwelk luidde:

« Met luchtschip heden naar pool.

Steadily ».

Het was natuurlijk niet wegens de kosten dat de Brit het telegram zoo kort wilde maken, maar hij giste dat de admiraal het aan de dagbladen zou mededeelen, en hij wenschte door de korthed van het bericht indruk te maken, de wereld te verbazen, en vooral aan Victoria te toonen wat een onverschrokken kerel hij was.

Want iemand die zulk eene reis gaat ondernemen, waar hij misschien nooit zal van terugkeeren, moet wel een moedige kerel zijn, als hij zoo in vijf woorden laat weten aan de-

genen die hem duurbaar zijn, dat hij vertrekken gaat...

Zoo spelen de grootste mannen comédie in het leven!...

— Deze heer verlangt u te spreken, zei Mol, en gaf zijnen meester een naamkaartje over. De heer Steadily las:

P. Pil

Amsterdam.

— Ik heb nooit dien naam gehoord!... Ik heb nu geen tijd... Wat verlangt hij?

— Hij wenscht het u alleen te zeggen.

— Ik heb geen tijd... Dat hij terugkomt, als we van de pool weer thuis zijn.

Mol verliet het vertrek, maar kwam dadelijk terug in de kamer.

— Is mijn telegram verzonden?

— Mijnheer Pil...

— Wat beteekent dat?... Doet gij nu niet meer wat ik u beveel?

— Mijnheer Pil...

— Loop met mijn telegram naar het telegraafbureau of kom nooit meer onder mijne oogen!... Wat is me dat nu!...

Mol was weg.

De heer Steadily nam een koffertje, opende het en haalde er een papier uit.

Hij ontplooidde het en begon het met aandacht te lezen.

Het droeg voor opschrift: «Mijne laatste wilsbeschikking».

De deur van het vertrek werd op dit oogenblik geopend en een man trad binnen.

De Brit keek den sterveling, die zoo vrijpostig in de kamer kwam, met verbolgen blikken aan.

Het was een kort, dik ventje, met een buikje als een ton, dat in een wit ondervest was gesloten, waarop eene zware gouden ketting bengelde.

Over dit ondervest droeg het manneken eene lange, zeer lange redingote, die bijna geheel zijne korte beentjes bedekte...

Het bolletje dat hem tot hoofd diende zat boven op een zeer hoogen glimmenden halsband, als een ruiker, in een wit pakje.

Hoogrood was het gelaat gekleurd, waarop een klein neusje en een klein mondje te zien waren en groote, zwarte oogen, die van ongemeene wilskracht getuigden, als het ware vuur schoten...

Zeer dicht wassend, kort geknipt donker haar bekleedde den schedel van het ventje,

dat met het hoofd knikkend boog en dan vlug op den heer Steadily toetrad...

Het mannetje stak den Brit zijne beide poezelige handjes toe en sprak snel, alsof het eene woord het andere wilde voorbijsnellen:

— Laat mij u gelukwenschen!... Prachtig!... Heerlijk!... Uw «Arend» is een wonder!... Fameus!...

De heer Steadily stond recht en keek nog meer verbolgen van uit de hoogte neer op het indringertje.

— Ik begrijp niet...

— Hoe ik hier zoo vrijpostig binnenkwam? Het ging niet anders. Uw knecht is... Maar, laat mij eerst mij zelf aan U voorstellen.

En weer buigend:

— Peter Pil, docter in natuurlijke wetenschappen, van Amsterdam... Hoogst vereerd, Mijnheer John P. Steadily... Onnoodig u zelf voor te stellen: heel de wereld kent den beroemden man, die...

— Ik heb u door mijn knecht laten verwittigen, Mijnheer Pil, dat mijne oogenblikken geteld zijn. Ge weet dat ik heden naar de Zuidpool vertrek...

— En ge mij wenscht terug te zien, als ge er van terugkomt. Dat maakt nu juist mijne rekening niet, Mijnheer Steadily, des te meer dat het waarschijnlijk is, als ge nu vertrekt, dat ge nooit meer weerkomt. Ik wil u beletten heden te vertrekken. Ge moet uwe reis nog eenige dagen uitstellen. Ja, ik zeg: ge moet!

De Brit kon zijne ooren niet gelooven.

Zijn gelaat drukte de volslagendste verbazing uit.

Dat stukje mensch kwam zonder oorlof zijne kamer binnengebold, om hem te zeggen, dat hij zijne reis naar de Zuidpool moest verdagen!

— Ge moet, zei het ventje, en dat op vastberaden toon, die geen tegenspreken scheen te willen dulden!

Was het kereltje gek?

— Als ge een paar oogenblikken naar me luisteren wilt, ging P. Pil voort, zult ge inzien dat ik de waarheid spreek. Ik ben ook een uitvinder. Gij hebt een luchtschip gemaakt en zult het vervoer op deze aarde heel en al doen veranderen. Ik heb hier dat vierkantje gevonden en ik zal een ommekeer teweegbrengen in de voeding van heel het menschedom.

En het mannetje haalde een papiertje te voorschijn, vouwde het open en toonde den heer Steadily een donkerbruin rond plaatje.

ter grootte en ter dikte van een nikkelstuk van tien centiem.

— Het ventje is bepaald stapelgek, dacht de Brit. Maar zijne nieuwsgierigheid was toch opgewekt geworden, en hij vroeg:

— Wat is dat ?

— Een morgen-, middag- en avondmaal.

— Ik begrijp u niet.

— Dat zult ge dadelijk... Ik ben scheikundige en ik heb jaren het middel bestudeerd om in den kleinst mogelijken omvang het meest mogelijk voedsel samen te brengen. Vooral met het oog op legers die oorlog voeren, wilde ik dat vraagstuk oplossen. En ik ben er in gelukt. Hier is voedingstof genoeg samengeperst, in dat eene plaatje, om een volwassen man dorst en honger gedurende een ganschen dag te ontnemen. En het geeft zoo veel nuttige stoffen als het gewone voedsel van een heelen dag.

— Dat zegt gij ! zei Steadily ongeloovig.

— Twijfel er niet aan, mijn beste heer. Stel uwe reis een paar dagen uit, beproef mijne uitvinding en ge zult mij gelukwenschen. Als ik vernomen heb, dat gij met een luchtschip naar de Zuidpool zoudt reizen, heb ik dadelijk begrepen dat ik mijne Pilpastillen — zoo heb ik ze gedoopt — nuttiger kon gebruiken dan voor oorlogsdoeleinden, en ik vertrok dadelijk naar Kaapstad om ze u aan te bieden.

— Ik moet dezen namiddag vertrekken.

— Dat wilt beduiden dat ge geen woord ge looft van al wat ik u daar kom te zeggen ! Ik heb nochtans te Amsterdam dadelijk vertrouwen gehad in uwe uitvinding, alhoewel ik u niet had zien vliegen. Beproof ten minste mijne Pilpastillen. Een paar dagen uitstel kunnen uwe reis niet doen mislukken. Ziet ge dan niet in, welk groot nut mijne uitvinding u kan bewijzen ?

— Zeker. Als het waar was dat...

— Beproof ze ! Ik ben zeker van den goeden uitslag. Ik heb veertien dagen van niets anders geleefd en ge ziet hoe gezond ik ben.

— Dat wel.

De heer Steadily dacht een oogenblik na.

— Ik neem aan, zei hij eindelijk. Een paar dagen zal ik met u ontbijten, middagmalen en avondmalen, en mijne bedienden ook.

— Ik dank u.

— Maar, ge doet me twee dagen verliezen en al mijne schikkingen veranderen. Als ge mij voor den gek hebt gehouden, sla ik u half dood en misschien wel heel en al !

— Is dat om me schrik in te boezemen ? Ik

neem aan ! Als ik de waarheid niet heb gesproken, laat ik me heelemaal doodslaan, zonder me zelf te verdedigen, zoo zeker ben ik van mijn stuk.

— Des te beter voor u, want als uwe pastillen werkelijk de kracht bezitten die gij beweert dat ze hebben, dan zult ge mij een dienst hebben bewezen, zoo groot dat hij bijna niet te vergelden zal zijn. De belooning zal dan ook uwe stoutste verwachting overtreffen.

— Dat verlang ik niet.

— Ge verlangt geene belooning ?

— Vooreerst moet ik u zeggen dat mijne pastillen, als ge er voor eene lange reis meedraagt, u een mooien stuiver zullen kosten. Ze komen per stuk, voor een volwassen mensch, op meer dan twintig frank.

— De prijs doet niets ter zake. Al wat kan medehelpen om mijne reis te doen gelukken, mag kosten wat het wil.

— Afgedaan. Nu is er nog iets: ik moet u doen opmerken dat ik zelf de belooning, want zoo hebt gij den prijs mijner uitvinding gedoopt, wensch vast te stellen.

— Laat hooren wat gij verlangt ?

— De toelating om met uw luchtschip mede te reizen.

— Naar de Zuidpool ?

— Zooals ge zegt.

— Waarom ?

— Dat zult ge dadelijk begrijpen, als ik u zal gezegd hebben dat ik beroemd wil worden. Als ik thans met mijn pastillen voor den dag kom, zal men mij eenvoudig uitlachen, ze niet eens willen beproeven, en ik zal dood-arm en dan ook vergeten sterven. Ga ik met u naar de pool en de bemanning van uw luchtschip doorstaat de reis, en ze neemt geen ander voedsel dan mijne pastillen, dan zal ik de befaamde poolreiziger Peter Pil zijn en mijne uitvinding zal onmiddellijk de wereld rondgaan. Begrijpt ge me nu ?

— Ja, zei de Brit, die betrouwen begon te stellen in het mannetje. Ik ga dadelijk bekend maken dat we vandaag niet vertrekken. En morgen beginnen we te leven op de Pilpastillen.

— Welk is het uur van uw ontbijt ?

— Acht uren.

— Morgen vroeg ben ik te acht uren hier. Ik heb wel de eer...

Het ventje boog, den heer Steadily zijn handje toestekend, en wipte de kamer uit.